

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Αγίου Νικολάου Ἀχρίδος

Όταν τὰ χελιδόνια μένουν ἀπὸ τροφή καὶ τὸ κρύο πλησιάζει, ξεκινοῦν τὸ ταξίδι τους γιὰ τὰ θερμὰ κλίματα. Ἐκεῖ θὰ βροῦν πολὺ ἥλιο καὶ ἀρκετὴ τροφή. Ἐνα χελιδόνι πετᾶ μπροστά, δοκιμάζει τὸν ἀέρα καὶ δείχνει τὸ δρόμο. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χελιδόνια ἀκολουθοῦν τὴν πορεία του.

Όταν οἱ ψυχές μας μένουν ἀπὸ τροφή στὸν ὑλικὸ κόσμο κι ὅταν ἡ κρυάδα τοῦ θανάτου πλησιάζει, τότε τί καλὰ θὰ ἦταν νὰ ὑπῆρχε ἕνα χελιδόνι σὰν κι ἐκεῖνο, νὰ μᾶς ὀδηγήσει σὲ τόπο θερμό, ὅπου θὰ βρῖσκαμε πολλὴ πνευματικὴ ζέστη καὶ τροφή! Ὑπάρχει ἄραγε τέτοιος τόπος; Καὶ μπορούμε ἄραγε νὰ βροῦμε τέτοιο χελιδόνι;

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει κανένας πού νὰ μπορεῖ νὰ δώσει ἀξιόπιστη ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό. Μόνο ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καὶ μάλιστα μὲ βεβαιότητα. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ παραδείσου πού νοσταλγεῖ ἡ ψυχὴ μας, τώρα πού ζεῖ στὸ παγωμένο σύθαμπο τῆς ἐπίγειας ὑπαρξῆς μας. Γνωρίζει ἐπίσης τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο χελιδόνι, τὸ πρῶτο πού πετάει πρὸς τὸν τόπο τῆς νοσταλγίας, τῆς ἐπαγγελίας, πού διαλύει τὸ σκοτάδι, διαπερνᾷ μὲ τὰ δυνατὰ φτερὰ του τὴ βαριά

ἀτμόσφαιρα ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανὸ κι ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ τὸ σμῆνος πού ἀκολουθεῖ. Κι ἀκόμα ἡ στρατευόμενη Ἐκκλησία στὴ γῆ θὰ σοῦ πεῖ γι' ἀμέτρητα σμῆνη χελιδονιῶν πού ἀκολούθησαν τὸ πρῶτο Χελιδόνι καὶ πέταξαν μαζί Του στὸν εὐλογημένο τόπο, ὅπου ἀφθονοῦν ὅλα τ' ἀγαθὰ, τὸν τόπο τῆς αἰώνιας ἀνοιξης.

Θὰ ἔχεις ἀντιληφθεῖ πῶς μὲ τὸ σωστικὸ αὐτὸ χελιδόνι ἐννοῶ τὸν ἀναληφθέντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἴδιος δὲν εἶπε πῶς εἶναι ἡ Ὁδός; Δὲν εἶπε ὁ ἴδιος στοὺς ἀποστόλους, «πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν· καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν» (Ἰωάν. 14' 2, 3); Καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸ δὲν τοὺς εἶχε πεῖ, «κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν» (Ἰωάν. 12' 32); Ὅλ' αὐτὰ πού ὁ ἴδιος εἶχε πεῖ, ἄρχισαν νὰ ἐκπληρώνονται λίγες βδομάδες ἀργότερα καὶ συνεχίζουν νὰ ἐκπληρώνονται μέχρι σήμερα καὶ θὰ ἐκπληρώνονται ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ Χριστός, πού ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἔγινε ἀρχὴ καὶ τῆς δεύτερης δημιουργίας ἢ ἡ εὐλογημένη ἀνακαίνιση τῆς παλιᾶς.

Ἡ ἀμαρτία ἔδεσε τὰ φτερὰ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῶν ἀπογόνων του κι ἔτσι ἀπομακρύνθηκαν ὅλοι ἀπὸ τὸν θεό, τοὺς τύφλωσε ὁ ἴδιος πηλὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχαν πλαστεῖ. Ὁ Χριστός, ὁ πρῶτος Ἀδὰμ καὶ πρῶτος Ἄνθρωπος, ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ἦταν ὁ πρῶτος πού ἀναλήφθηκε μὲ πνευματικὰ φτερὰ στὸν οὐρανό, στὸ θρόνο τῆς αἰώνιας δόξας καὶ δύναμης. Βάδισε τὸ δρόμο πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀνοιξε ὅλες τὶς πύλες του γιὰ τοὺς πιστοὺς πού ἔχουν ἀνοιγμένα τὰ πνευματικὰ φτερά τους, ὅπως ὁ ἀετὸς ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ τὰ ἀϊτόπουλα, ὅπως τὸ χελιδόνι πού πετᾷ πρῶτο, ἐπικεφαλῆς, δείχνει στὸ σμῆνος τὸ δρόμο κι ἐκμηδενίζει τὴν ἀντίσταση τοῦ ἀέρα.

«Τὶς δώρη μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;» (Ψαλμ. νδ' 7), ἀναφωνεῖ θλιμμένος ὁ Ψαλμωδὸς πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Γιατί; Ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος: «ἡ καρδιά μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ· φόβος καὶ τρόμος ἤλθεν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος» (Ψαλμ. νδ' 5,6). Τέτοια τρομερὴ αἴσθησις νεκρικῆς ὑπαρξιακῆς ἀγωνίας

πρέπει νὰ ἐπικρατοῦσε στὶς ἐρημιὲς αὐτῆς τῆς ζωῆς, σὰν ἐφιάλτης σκοτεινὸς πού βάραινε ὅλο τὸ λογικὸ καὶ δίκαιο κόσμον πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ.

«Ποιὸς θὰ μοῦ δώσει φτερά γιὰ νὰ πετάξω μακριὰ ἀπ’αὐτὴ τὴ ζωή;» πρέπει νὰ ἦταν ἡ ἐρώτηση πού ἔκαναν πολλὲς εὐγενικὲς κι εὐαίσθητες ψυχές. Ἀλλὰ ποῦ θὰ κατευθυνθεῖς, ἀμαρτωλὴ ἀνθρώπινη ψυχὴ; Μπορεῖς ἀκόμα νὰ ὄνειρεύεσαι, νὰ νιώθεις τὸν τόπον τῆς θαλπωρῆς καὶ τοῦ φωτὸς ἀπ’ ὅπου ἐξορίστηκες; οἱ πύλες ἔκλεισαν πίσω σου, τὶς προσέχουν τὰ χερουβὶμ μὲ τὰ πύρινα ξίφη τους, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν προσέγγισή σου. Ἡ ἀμαρτία κόλλησε τὰ φτερά σου, ὄχι τὰ φτερά τοῦ πτηνοῦ, μὰ τὰ θεϊκὰ, κι ἔχεις ἐγκλωβιστεῖ στὴ γῆ. Χρειάζεσαι κάποιον γιὰ νὰ σ’ ἐλευθερώσει πρῶτα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας, νὰ σὲ καθαρῶσει καὶ νὰ νὰ σὲ βοηθήσει νὰ σταθεῖς ὀρθίος. Μετὰ χρειάζεσαι κάποιον νὰ τοποθετήσῃ νέα φτερά, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ πετάξεις. Μετὰ θὰ χρειαστεῖς κάποιον ἄλλον, κάποιον πολὺ δυνατὸ, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ παραμερίσουν τὰ χερουβὶμ μὲ τὰ πύρινα ξίφη, ὥστε γιὰ χάρι Του νὰ περάσεις στὴν ἔνδοξη πατρίδα σου. Καὶ τελευταῖο, ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον πού θὰ ζητήσῃ γιὰ λογαριασμὸ σου ἕλεος ἀπὸ τὸν Δημιουργό, ὥστε νὰ σὲ δεχτεῖ ξανά στὸν τόπον τῆς αἰώνιας πατρίδας.

Αὐτὸς ὁ «κάποιος» ἦταν ἄγνωστος στὸν προχριστιανικὸ κόσμον. Αὐτοαποκαλύφθηκε ὡς Κύριος καὶ Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός, Υἱὸς τοῦ Ζῶντος Θεοῦ. Ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, ντύθηκε ἀνθρώπινη σάρκα, φυλακίστηκε γιὰ χάρι σου, ἐπειδὴ ἦσουν φυλακισμένος, ἴδρωσε, κρύωσε, πείνασε καὶ δίψασε, δέχτηκε ἐμπυσημοὺς, καρφώθηκε στὸ σταυρό, ἔμεινε στὸν τάφο τρεῖς μέρες, κατέβηκε στὸν Ἄδη γιὰ νὰ καταστρέψῃ μιὰ φυλακὴ χειρότερη ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ, πού εἶχε προετοιμαστεῖ γιὰ σένα ὅταν ἡ ψυχὴ σου θὰ χωριζόταν ἀπὸ τὸ σῶμα. Καὶ ὅλ’ αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ σώσει ἀπὸ ἐκεῖ πού κυλιόσουν στὴ λάσπη τῆς ἀμαρτίας, νὰ σὲ κάνει νὰ σταθεῖς ὀρθίος. Μετὰ ἀναστήθηκε «ἐκ νεκρῶν», γιὰ νὰ δώσει καὶ σὲ σένα φτερά, νὰ πετάξεις στὸν οὐρανό. Τελικὰ ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανὸ γιὰ ν’ ἀνοίξῃ καὶ γιὰ σένα τὸ δρόμον, νὰ σὲ ὀδηγήσῃ στὰ σκηνώματα τῶν ἀγγέλων.

Τώρα δὲν ἔχεις λόγο ν' ἀναστενάξεις μὲ φόβο καὶ τρόμο, ὅπως ὁ προφητὰνακτας Δαβίδ, οὔτε νὰ ἐπιθυμεῖς πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς. Τώρα ἐμφανίστηκε ὁ Ἄετός, πού ἄνοιξε τὰ φτερά Του καὶ σοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο. Τὸ μόνο πού ἔχεις νὰ κάνεις, εἶναι ν' ἀναπτύξεις τὰ πνευματικὰ φτερά πού σοῦ δόθηκαν ὅταν βαφτίστηκες στὸ ὄνομά Του καὶ νὰ ἐπιθυμήσεις μ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ ν' ἀνεβεῖς ἐκεῖ ὅπου ἀναλήφθηκε ὁ Ἰδιος. Ὁ Κύριος ἔκανε τὰ ἐνενήντα ἐννιά ἀπὸ τὰ ἑκατὸ βήματα πού χρειάζεσαι γιὰ τὴ σωτηρία σου. Δὲν θὰ προσπαθήσεις νὰ κάνεις τὸ βῆμα πού ἀπέμεινε γιὰ νὰ ἐπιτύχεις τὴ σωτηρία σου, ὅταν μάλιστα «οὔτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Πέτρ.α' 11);

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ ἦταν τόσο ἀπρόσμενη στοὺς ἀνθρώπους, ὅσο ἦταν καὶ στοὺς ἀγγέλους ἢ ἐλευσὴ Του ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ κι ἢ κατὰ σάρκα γέννησή Του. Ἀλλά καὶ ποιὸ γεγονὸς στὴ ζωὴ Του δὲν ἀντιπροσωπεύει κάτι μοναδικὸ κι ἀπρόσμενο στὸν κόσμος; Ὅπως οἱ ἄγγελοι παρατηροῦσαν μὲ θαυμασμὸ πῶς ξεχώριζε ὁ θεὸς τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὴν πρώτη δημιουργία καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν ξηρά, πῶς τοποθέτησε τὰ ἄστρα στὸν οὐράνιο θόλο καὶ πῶς δημιούργησε τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τελικὰ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, δίνοντάς του ψυχὴ ζῶσα, ἔτσι κι ἐμεῖς ὅλοι βλέπουμε μὲ θαυμασμὸ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Σωτήρα μας, ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Παναγίας Παρθένου ὡς καὶ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψή Του στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἀπὸ μιὰ πρώτη ματιὰ ἦταν ὅλα ἀπρόσμενα, ἀναπάντεχα. Ὅταν ὅμως γίνεται φανερὸ πῶς ὑπηρετοῦν τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας μας, ὅλοι οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι πρέπει νὰ κραυγᾶσουν μὲ χαρὰ καὶ νὰ δοξολογήσουν τὴ δύναμη τοῦ θεοῦ, τὴ σοφία καὶ τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Δὲν μπορεῖς ν' ἀφαιρέσεις κάποιο γεγονὸς ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴ παραμορφώσεις ὀλόκληρο τὸ ἔργο Του, ὅπως δὲν μπορεῖς νὰ κόψεις τὸ χέρι ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ τὸ πόδι του καὶ νὰ μὴ τὸν παραμορφώσεις, ἢ νὰ βγάλεις ἀπὸ τὸν οὐράνιο θόλο τὸ φεγγάρι ἢ ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ μυριάδες ἄστρα καὶ νὰ μὴν

παραμορφώσεις τὴν τάξην καὶ τὸ κάλλος τοῦ οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ μὴ σκέπτεσαι πῶς ἴσως «δὲν ἦταν ἀπαραίτητο ν' ἀναληφθεῖ ὁ Κύριος». Ὅταν μερικοὶ ἀπὸ τούς Ἰουδαίους ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχτοῦν καὶ νὰ κραυγᾶσουν πῶς «καλῶς πάντα πεποίηκε» (Μάρκ. ζ' 37), πῶς ἐμεῖς πού βαφτιστήκαμε στὸ ὄνομά Του νὰ μὴν πιστέψουμε πῶς ὅλα ὅσα ἔκανε ἦταν καλά; Ὅλα τὰ σχεδίασε καὶ τὰ ἔφτιαξε μὲ μεγάλη σοφία. Καὶ ἡ Ἀνάληψή Του ἦταν καλὰ σχεδιασμένη, μὲ πολλὴ σοφία, ὅπως ἦταν κι ἡ Ἐνσάρκωση, τὸ Βάπτισμα, ἡ Μεταμόρφωση κι ἡ Ἀνάστασή Του. «Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω» (Ἰωάν. ιστ' 7), εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητές Του.

Βλέπεις πῶς ρυθμίζει καὶ κάνει τὰ πάντα γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων; Κάθε λόγος καὶ κάθε πράξη Του ἔχουν ὡς σκοπὸ τους τὸ καλὸ ὅλων μας. Διαφορετικὰ δὲν θὰ εἶχε ἀναληφθεῖ. Ἄς μείνουμε ὅμως στὸ ἴδιο τὸ γεγονός τῆς Ἀνάληψης, ὅπως τὸ περιγράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὰ δύο του ἔργα: στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητές Του: «εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ» (Λουκ. κδ' 46). Ἀπὸ ποιὸν γέγραπται; Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸ ἔγραψε, μέσω τῶν προφητῶν στὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ, στοὺς προφήτες καὶ στοὺς Ψαλμούς. Ὁ Κύριος ἐκτιμᾷ τὰ βιβλία αὐτά, στὸ μέτρο πού ἀναφέρονται προφητικὰ σὲ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβοῦν. Ἐκεῖ εἶχαν γραφεῖ κι ἐκπληρώθηκαν. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἡ σκιά, ἐδῶ ἡ ζωὴ κι ἡ ἀλήθεια.

«Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς» (Λουκ. κδ' 45). Ἡ «διάνοιξη» τοῦ νοῦ εἶναι θαῦμα ἴσο μὲ ἀνάσταση νεκρῶν, γιατί κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ πέπλο τῆς ἀμαρτίας, ἡ ἀνθρώπινη ἀντίληψη βρίσκεται στὸ σκοτάδι τοῦ τάφου. Διαβάζει, μὰ δὲν καταλαβαίνει, κοιτάζει, μὰ δὲ βλέπει, ἀφουγκράζεται, μὰ δὲν ἀκούει. Ποιὸς ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ εἶχε δεῖ κι εἶχε διαβάσει καλύτερα ἀπὸ τούς Γραμματεῖς τὰ λόγια τῶν Γραφῶν; Μὰ τὰ προσέξανε τόσο λίγο! Γιατί ὁ Κύριος δὲν τράβηξε τὸν πυκνὸ πέπλο ἀπὸ τὸ νοῦ τους, ὥστε νὰ κατανοήσουν κι αὐτοὶ ὅπως οἱ ἀπόστολοι; Ἐπειδὴ οἱ ἀπόστολοι θέλησαν νὰ γίνει αὐτὸ ἐνῶ οἱ Γραμματεῖς ἀρνήθηκαν. Ἐπειδὴ οἱ Γραμματεῖς κι οἱ πρεσβύτεροι

εἶπαν ὅτι «οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς ἐστὶ» καὶ περίμεναν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, οἱ ἀπόστολοι ὅμως εἶπαν: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (Ἰωάν. στ' 68). Ὁ θεὸς «διανοίγει τὸ νοῦ» ἐκείνων πού τὸ θέλουν χορηγεῖ τὸ ζῶν ὕδωρ σ' αὐτοὺς πού διψᾶνε, ἀποκαλύπτεται σὲ ὅσους τὸν ἀναζητοῦν.

«Οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει...» Ἄν τὴν Ἁγία Γραφή τὴν εἶχαν γράψει συνηθισμένοι ἄνθρωποι, μὲ ἀνθρώπινη ἀντίληψη, ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ δὲν θὰ εἶχε ἀναφερθεῖ στὰ κείμενά τους. Τὰ κείμενα τῶν προφητῶν ὅμως ἦταν ἔργα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κι ὁ θεός, πού εἶναι πιστὸς στὶς ὑποσχέσεις Του, ἔστειλε τὸ Μονογενῆ Του Υἱό γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὶς προφητεῖες καὶ νὰ τηρήσει τὶς ἐπαγγελίες Του. «Οὕτως ἔδει...» εἶπε Ἐκεῖνος πού βλέπει ὁλόκληρο τὸν κτιστὸ κόσμο, ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη, ὅπως ὁ ἄνθρωπος βλέπει μιὰ γραμμένη σελίδα πού ἔχει μπροστά του. Κι ὅταν ὁ πάνσοφος λέει πὼς «οὕτως ἔδει...» δὲν εἶναι καταγέλαστοι οἱ τυφλοὶ πού λένε πὼς δὲν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γίνει ἡ Ἀνάληψή Του; Ἐπρεπε νὰ γίνει. Ὁ Κύριος ἔπρεπε νὰ πάθει στὴν ὥρα Του, νὰ χαρεῖ στὴν αἰωνιότητα. Ἐπρεπε ν' ἀναστηθεῖ, γιὰ ν' ἀναστηθοῦμε κι ἐμεῖς στὴν αἰώνια ζωή.

«Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ» (Λουκ. κδ' 47). Ὁ Μάρκος στὸ εὐαγγέλιό του ἀναφέρει τὸ ἴδιο μὲ ἄλλα λόγια: «κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει» (Μάρκ. ιστ' 15). Πάση τῇ κτίσει σημαίνει σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, στὴν ΙΣΤ' ὁμιλία του λέει: «Ὁ ἄνθρωπος ἔχει κάτι κοινὸ μὲ ὅλη τὴν κτίση. Μὲ τὴν πέτρα ἔχει τὴν ἴδια ὑπαρξη· μὲ τὸ ξύλο, τὴ ζωή· μὲ τὰ ζῶα, τὶς αἰσθήσεις· μὲ τοὺς ἀγγέλους, τὸ νοῦ... Ἔτσι μὲ τὴν ἔκφραση πάση τῇ κτίσει πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὸν ἄνθρωπο».

Ἄν ὁ Κύριος Ἰησοῦς δὲν εἶχε πάθει καὶ δὲν εἶχε πεθάνει γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, ποιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ γνώριζε πὼς ἡ ἁμαρτία εἶναι τέτοιο θανατηφόρο δηλητήριο; Ἄν δὲν εἶχε ἀναστηθεῖ, ποιὸς ἀπὸ μᾶς, πού εἶχε ἀνακαλύψει πόσο φοβερὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία, θὰ εἶχε ἐλπίδα; Τότε ἡ μετάνοια θὰ ἦταν ἀνώφελη, ἡ συγχώρηση

ἀδύνατη. Ἡ μετάνοια συνδέεται μὲ τὸ πάθος, ἡ συγχώρηση μὲ τὴν ἀνάσταση, μέσω τῆς θείας χάρης. Μὲ τὴ μετάνοια ὁ παλιὸς ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας πεθαίνει, ὁδηγεῖται στὸν τάφο. Μὲ τὴ συγχώρηση γεννιέται ὁ νέος ἄνθρωπος, στὴν καινούργια ζωὴ.

Προσέξτε! Ἐδῶ εἶναι οἱ πιὸ χαρμόσυνες εἰδήσεις γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ξεκινώντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶναι ἐκεῖνα πού εἶπε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὸ δίκαιο Ἰωσήφ μὲ τὰ λόγια τοῦ προφήτη: «*Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν*» (Ματθ. α' 21). Αὐτὰ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, μὲ τὴν ἐμπειρία Ἐκείνου πού ἔπαθε καὶ τὸ δικαίωμα Αὐτοῦ πού νίκησε. Γιατί λέει ὁμως, *ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ*; Γιατί στὴν Ἱερουσαλήμ ἔγινε ἡ μέγιστη θυσία γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἔλαμψε ἀπὸ τὸν τάφο τὸ φῶς τῆς Ἀνάστασης. Ἄν ἡ Ἱερουσαλήμ ἀντιπροσωπεύει τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ κάποιον μυστηριώδη τρόπο εἶναι εὐνόητο πὼς ἡ μετάνοια κι ἡ ταπείνωση πρέπει νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὸ νοῦ κι ἀπὸ κεῖ νὰ διαχυθοῦν σ' ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξη.

Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ νοῦ ἔστειλε τὸ σατανᾶ στὴν κόλαση· ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ νοῦ χώρισε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὸν θεό, ὠθησε τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Γραμματεῖς νὰ σκοτώσουν τὸν Χριστό. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ νοῦ εἶναι τὸ πιὸ πρόσφορο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ ἡ ἁμαρτία ὡς τὶς μέρες μας. Ἄν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δὲν γονατίσει μπροστὰ στὸν Χριστό, τὰ γόνατά του δὲν θὰ λυγίσουν. Ὅποιος ξεκίνησε νὰ εἰρηνέψει τὸ νοῦ του μὲ τὴ μετάνοια, ἄρχισε ἤδη νὰ θεραπεύει καὶ τὰ βαθύτερα τραύματά του.

«*Ὑμεῖς δὲ ἐστε μάρτυρες τούτων*» (Λουκ. κδ' 48). Μάρτυρες σὲ τί; Μάρτυρες τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, τῆς ἔνδοξης Ἀνάστασής Του. Μάρτυρες τῆς ἀνάγκης γιὰ μετάνοια, μάρτυρες τῆς ἀλήθειας, τῆς ἄφεσης τῶν ἁμαρτιῶν. Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ διώκτης ἄλλαξε κι ἔγινε ἀπόστολος, ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «*εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὀφθήσομαί σοι*» (Πράξ. κστ' 16). Κι ὁ ἀπόστολος Πέτρος εἶπε στὸ πρῶτον κήρυγμά του πρὸς τὸ λαὸ μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «*Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ θεός, οὐ*

πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες» (Πράξ. β' 32). Λέει ἐπίσης κι ὁ ἀπόστολος κι εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης: «ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν... ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον» (Α' Ἰωάν. α'1, 3).

Οἱ ἀπόστολοι ἦταν αὐτόπτες μάρτυρες τοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοῦ, τῶν θαυμάτων Του κι ὅλων ἐκείνων πού ἔγιναν στὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του, ὅλων αὐτῶν στὰ ὁποῖα θεμελιώθηκε ἡ σωτηρία μας. Ἄκουσαν, εἶδαν, συμμετεῖχαν στὴν Ἀλήθεια. Ἦταν οἱ πρῶτοι πού μπῆκαν στὸ πλοῖο τῆς σωτηρίας, γιὰ νὰ γλιτώσουν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ μπορέσουν νὰ βάλουν κι ἄλλους στὸ πλοῖο γιὰ νὰ τοὺς σώσουν. Ὁ νοῦς τους ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια κι οἱ καρδιές τους καθαρίστηκαν ἀπὸ τὰ πάθη. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τοὺς διαβεβαίωσε γι' αὐτό: «ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν» (Ἰωάν. ιε' 3). Κι ἦταν μάρτυρες ὄχι μόνο τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων, πού μποροῦσαν νὰ δοῦν, ν' ἀκούσουν, νὰ ἐρευνήσουν καὶ ν' ἀγγίξουν σχετικὰ μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν μάρτυρες καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀναγέννησης καὶ ἀνακαίνισης τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴ μετάνοια καὶ τὴν κάθαρση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Τὸ εὐαγγέλιο δὲν ἀνοίχτηκε μόνο μπροστὰ στὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά τους, ἀλλὰ καὶ μέσα τους, στὴν καρδιά καὶ τὸ νοῦ τους. Στὰ τρία χρόνια πού ἦταν μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, στὴν καρδιά καὶ τὸ νοῦ τους ἔγινε ὀλόκληρη ἐπανάσταση.

Ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ συνίστατο στὴν ὀδυνηρὴ διαδικασία θανάτου τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, καὶ στὴν ἀκόμα πιὸ ὀδυνηρὴ γέννηση μέσα τους τοῦ νέου, τοῦ καινοῦ ἀνθρώπου. Πόσους νεκρικοὺς πόνους δοκίμασε ἡ ψυχὴ τους ὡσότου ἀναγεννηθοῦν, φωτιστοῦν καὶ μπορέσουν τελικὰ ν' ἀναφωνήσουν: «ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Α' Ἰωάν. γ' 14); Πόσος χρόνος, πόσος κόπος, πόση ἀμφιβολία, φόβος, ἀγωνία, περιπλάνηση καὶ ἔρευνα, ὥσπου νὰ γίνουν ἀληθινοὶ καὶ πιστοὶ μάρτυρες τῶν σωματικῶν παθῶν, τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καθὼς καὶ τῶν δικῶν τους πνευματικῶν παθῶν, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀνάστασής τους; Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βέβαια οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν ἀρκετὰ ὥριμοι καὶ πνευματικὰ σταθεροί.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος συνέχισε νὰ τοὺς καθοδηγεῖ σὰν παιδιὰ καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνει τῇ στιγμῇ τοῦ χωρισμοῦ μὲ τὰ λόγια: «*Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς*» (Ἰωάν. 14' 18). Γι' αὐτὸ κι ἔμεινε μαζί τους σαράντα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του «*οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ*» (Πράξ. α' 3). Καὶ τελικὰ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς στείλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, *δύναμιν ἕξ ὑψους*.

«*Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἕξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν*». (Λουκ. κδ' 50-51). Τί μεγαλειώδης, τί συγκινητικὴ ἀναχώρηση ἀπὸ τὴ γῆ! Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, μὲ θέα τὸ λόφο ὅπου ὁ νεκρὸς Λάζαρος ἀναστήθηκε καὶ ξαναγύρισε στὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ, ὁ ἀναστημένος Κύριος ἀναλήφθηκε στὰ ἄπειρα ὑψη τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό, ὅχι στ' ἄστρα, μὰ πάνω ἀπ' αὐτά. Δὲν πῆγε κοντὰ στοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ πάνω ἀπ' αὐτούς, πάνω ἀπὸ τὶς οὐράνιες δυνάμεις, πάνω ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν ἀθανάτων κι οὐράνιων ὑπάρξεων, πάνω ἀπ' ὅλα τὰ παραδείσια ἐνδαιτιήματα τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων.

Ἀναλήφθηκε ψηλά, ἐκεῖ πού δὲν τὸν φτάνουν τὰ μάτια τῶν Χερουβίμ, στὸ θρόνο τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, στὸ μυστικὸ θυσιαστήριο τῆς Ἁγίας καὶ Ζωοποιοῦ Τριάδος. Τὰ μέτρα πού ἔχουν αὐτὰ τὰ ὑψη δὲν ὑπάρχουν στὸ δημιουργημένο κόσμος. Τὸ μόνο συγκρίσιμο μέγεθος ἴσως εἶναι τὸ βάθος ὅπου ἔριξε ἡ ὑπερηφάνεια τὸν Ἐωσφόρο, ὁ ὁποῖος ἀποστάτησε ἀπὸ τὸν θεό. Τὸ βάθος ὅπου ὁ Ἐωσφόρος θέλει νὰ ρίξει ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὸν ἀτέλειωτο αὐτὸ ὄλεθρο. Κι ἀντὶ γιὰ τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου, μᾶς ἀνάστησε στὰ θεία ὑψη τοῦ οὐρανοῦ. Γιὰ δυὸ λόγους μᾶς ἀνάστησε: Πρῶτο ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἀναστήθηκε ὡς ἄνθρωπος κατὰ σάρκα, ὅπως εἴμαστε κι ἐμεῖς· καὶ δεύτερο ἐπειδὴ δὲν ἀναστήθηκε γιὰ δική Του χάρη ἀλλὰ γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξει τὸ δρόμο τῆς εἰρήνευσης μὲ τὸν θεό.

Ἀναλήφθηκε μὲ τὸ ἀναστημένο σῶμα Του, ἐκεῖνο πού οἱ ἄνθρωποι εἶχαν σκοτώσει κι εἶχαν θάψει στὴ γῆ. Τοὺς εὐλόγησε μὲ τὰ χέρια Του, πού ἔφεραν τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιά.

Εὐλογημένε, πολυεύσπλαχνε Κύριε, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἔλεός Σου! Ἡ ἱστορία τῆς ἔλευσής Σου στὸν κόσμο ξεκίνησε μὲ εὐλογία καὶ τελειώνει μὲ εὐλογία. Ὅταν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀνάγγειλε τὴν ἔλευσή Σου στὸν κόσμο, χαιρέτησε τὴν Παναγία Μητέρα Σου μὲ τὰ λόγια: «Χαῖρε, κεχαριτωμένη... εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί!» (Λουκ. α' 28). Τώρα πού ἀποχαιρετᾶς ἐκείνους πού πίστεψαν σὲ Σένα, ἄνοιξες διάπλατα τὰ χέρια Σου καὶ τοὺς ἔδωσες τὴν εὐλογία Σου. ὼ, ὑπερευλογημένε! ὼ, Πηγὴ κάθε εὐλογίας! Εὐλόγησε καὶ μᾶς, ὅπως εὐλόγησες τοὺς ἀποστόλους Σου!

«Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἱ καὶ εἶπον· ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν» (Πράξ. α' 10-11). Οἱ δυὸ ἄνθρωποι πού ἦταν ντυμένοι ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, εἶναι δυὸ ἀπὸ τὶς ἀόρατες χορεῖες ἀγγέλων πού συνόδευσαν τὸν Κύριό τους ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ὅπως τὸν εἶχαν συνοδεύσει νωρίτερα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, ὅταν ἔγινε ἡ σύλληψή Του στὴ Ναζαρέτ κι ἡ Γέννησή Του στὴ Βηθλεέμ. Στὴν Ἀνάληψη δυὸ ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔγιναν ὁρατοὶ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ δώσουν ἓνα μήνυμα στοὺς μαθητές.

Τὸ μήνυμα αὐτὸ ἦταν ζωτικῆς σημασίας γι' αὐτούς, ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ μὴ νιώσουν μόνοι τους κι ἐγκαταλελειμμένοι μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Σωτήρα μας. «οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται». Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα πού ἔστειλε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητές μέσω τῶν δύο ἀγγέλων Του.

Βλέπεις τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους; Ἄκόμα καὶ τὴν ὥρα τῆς Ἀνάληψής Του στοὺς οὐρανοὺς, στὸ θρόνο

τῆς δόξας τοῦ τριαδικοῦ θεοῦ, δὲν ἀσχολήθηκε μὲ τὸν ἑαυτό Του ἢ μὲ τὴ δόξα Του, μετὰ τὶς ταπεινώσεις πού δέχτηκε, οὔτε ν' ἀναπαυτεῖ μετὰ τὸ βαρὺ ἔργο πού ἔκανε ὅσο ζοῦσε στὴν ἐπίγεια ζωὴ, ἀλλὰ μὲ τοὺς μαθητές Του, πού ἔμειναν πίσω στὴ γῆ. Ἄν καὶ τοὺς εἶχε συμβουλευσεὶ πολὺ ὁ ἴδιος καὶ τοὺς εἶχε ἐνθαρρύνει, τοὺς στέλνει καὶ τοὺς ἀγγέλους Του γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήσει περισσότερο καὶ νὰ τοὺς χαροποιήσει. Μ' ὅλο πού εἶχε ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ τοὺς στείλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν Παράκλητο, ἂν καὶ τοὺς εἶχε πεῖ πὼς «οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς» (Ἰωάν. ιδ' 18), ὁ ἴδιος κάνει τώρα στὴν πράξη κάτι περισσότερο ἀπ' ὅσα εἶχε ὑποσχεθεῖ: τοὺς φανερώνει ἀγγέλους ἀπὸ τὸν οὐρανό, τοὺς ὑπηρέτες κι ἀγγελιοφόρους Του, πρῶτον γιὰ νὰ τοὺς πείσει γιὰ τὴν ἐξουσία Του καὶ δεύτερον γιὰ ν' ἀνανεώσει μὲ τὰ χεῖλη τῶν ἀγγέλων τὴν ὑπόσχεσή Του πὼς θὰ ἔρθει πάλι κοντὰ τους.

«Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης», (Λουκ. κδ' 52). Προσκύνησαν τὸν Κύριο μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τους, σὲ ἔνδειξη σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς. Ἡ προσκύνησή τους σημαίνει: Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, παντοδύναμη Κύριε! Κι ἔπειτα γύρισαν ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν στὴν Ἱερουσαλήμ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ πού εἶχαν λάβει. Γύρισαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης, ὄχι μὲ λύπη. Θὰ ἦταν λυπημένοι ἂν ὁ Κύριός τους εἶχε ἀποχωριστεῖ μὲ κάποιον ἄλλο τρόπο. Ὁ ἀποχωρισμὸς αὐτὸς ὅμως γι' αὐτοὺς ἦταν μιὰ καινούργια καὶ μεγαλειώδης ἀποκάλυψη. Δὲν εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ μπροστά τους μὲ κάποιο τρόπο γιὰ νὰ πάει ἀπλά κάπου. Ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ μὲ δόξα καὶ δύναμη.

Ἔτσι ἐκπληρώθηκαν κι ἐδῶ τὰ προφητικὰ λόγια Του, ὅπως εἶχαν ἐκπληρωθεῖ στὸ πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Κι ὁ νοῦς τῶν ἀποστόλων ἄνοιξε γιὰ νὰ κατανοήσουν αὐτὰ πού τοὺς εἶχε πεῖ: «Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰωάν. γ' 13). Κι ἄλλοτε τοὺς εἶχε πεῖ κάτι μὲ τὴ μορφή ἐρώτησης, τότε πού εἶχαν σκανδαλιστεῖ μὲ τὰ λόγια Του γιὰ τὸν ἄρτο πού κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανό: «Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ

ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;» (Ἰωάν. στ' 62). Κι ἄλλοῦ πάλι: «Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα» (Ἰωάν. ιστ' 28).

Τὸ σκοτάδι τῆς ἄγνοιας σκορπάει φόβο καὶ σύγχυση στὴν ψυχὴ. Τὸ φῶς τῆς γνώσης τῆς ἀλήθειας παρέχει χαρὰ, δημιουργεῖ δύναμη καὶ πίστη. Οἱ μαθητὲς βρίσκονταν σὲ σύγχυση καὶ φόβο ὅταν ὁ Κύριος τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Ὅταν ὅμως τὸν εἶδαν ζωντανό, ἀναστημένο, εἶχαν χαρὰ μεγάλη. Οἱ μαθητὲς θὰ πρέπει νὰ ξαναβρέθηκαν σὲ σύγχυση καὶ φόβο, ὅταν ὁ Κύριος τοὺς μίλησε γιὰ τὴν Ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν ἀποχωρισμό τους. Ὅταν αὐτὸ ὅμως ἔγινε μπροστὰ στὰ μάτια τους, ὅπως τὸ εἶχε προφητέψει, τότε γύρισαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης. Ὁ φόβος τους ἐξαφανίστηκε, ἡ ἀμφιβολία τους διαλύθηκε, ἡ σύγχυση τοὺς ἐγκατέλειψε. Καὶ τῆ θέση ὅλων αὐτῶν πῆρε ἡ βεβαιότητα, μιὰ θαυμάσια καὶ ὀλοφώτεινη βεβαιότητα. Κι ἀπὸ τὴ βεβαιότητα αὐτὴ προέκυψε δύναμη καὶ χαρὰ. Βεβαιώθηκαν πὼς ὁ Κύριος καὶ Διδάσκαλός τους εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀφοῦ τώρα ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό. πὼς τὸν ἔστειλε ὁ Πατέρας, ἀφοῦ τώρα γύρισε στὸν Πατέρα.

Πὼς ἦταν καὶ εἶναι στὴ γῆ, ἀφοῦ ἄγγελοι τὸν συνοδεύουν καὶ κάνουν τὸ θέλημά Του. Μὲ τὴ βεβαιότητα αὐτὴ εἶχε συνδεθεῖ τώρα κι ἡ βέβαιη πίστη τους πὼς θὰ ξανὰ ἔρθει, τώρα ὅμως μὲ δόξα καὶ δύναμη, ὅπως τοὺς εἶχε πεῖ πολλές φορές. Κι οἱ ἄγγελοι τώρα ἐπανάλαβαν τὴν ὑπόσχεσή Του. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν δὲν ἔμενε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τηρήσουν τὶς ἐντολές Του μὲ ζῆλο καὶ θέρμη. Τοὺς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μείνουν στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ περιμένουν δύναμιν ἐξ ὕψους. Κι ἐκεῖνοι γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ μὲ μεγάλη καὶ δικαιολογημένη χαρὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη πίστη πὼς ἡ δύναμις ἐξ ὕψους θὰ τοὺς ἐπισκεφεῖ.

«Καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ Ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν» (Λουκ. κδ' 53). Σ' ἄλλο σημεῖο ἀναφέρεται πὼς συνέχισαν ὅλοι ὁμοθυμαδὸν νὰ προσκαρτεροῦν στὴν προσευχὴ (Πράξ. α' 14). Μετὰ ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχαν δεῖ κι εἶχαν διδαχτεῖ, δὲν μπορούσαν νὰ κρατήσουν τὸ νοῦ τους μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο, πού ἀναλήφθηκε

μπροστά στα μάτια τους, μα πού άκριβώς γι' αυτό τὸ λόγο εἶχε μπεῖ μέσα στὶς ψυχές τους. Εἶχε ἐνοικήσει στὴν καρδιά τους με δύναμη καὶ δόξα, κι ἐκεῖνοι αἰνοῦσαν διαρκῶς καὶ δοξολογοῦσαν τὸν Κύριο.

Ὁ Κύριος γύρισε κοντὰ τους πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι περίμεναν. Δὲν εἶχε ἔρθει ὁρατός, γιὰ νὰ τὸν δοῦν τὰ σωματικὰ μάτια, μα εἶχε κατοικήσει μέσα τους, εἶχε μπεῖ στὴν ψυχὴ τους. Μὰ δὲν εἶχε ἔρθει μόνος Του στὴν ψυχὴ τους, ἀλλὰ μαζὶ με τὸν Πατέρα, ἀφοῦ ὁ Κύριος εἶχε πεῖ γιὰ ὅλους ὅσοι τὸν ἀγαποῦν: «(Ἐγώ) καὶ ὁ πατήρ μου... πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν» (Ἰωάν. 16' 23). Ἐκεῖνο πού ἔμενε, ἦταν νὰ ἔρθει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ νὰ κατοικήσει μέσα τους, γιὰ νὰ τοὺς κάνει τέλειους ἄντρες, στοὺς ὁποίους ἀνακαινίζεται ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ὁμοίωση τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ περιμένουν στὴν Ἱερουσαλήμ. Νὰ περιμένουν ὡσότου πραγματοποιηθεῖ.

Δέκα μέρες ἀργότερα κατέβηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ δύναμις ἐξ ὕψους, στὴν πρώτη αὐτὴ χριστιανικὴ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψει ποτὲ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμερα καὶ μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Αἰνοῦμε κι εὐλογοῦμε τὸν Κύριο, γιατί με τὴν Ἀνάληψή Του φώτισε τὸ νοῦ μας γιὰ νὰ δοῦμε τὸ δρόμο καὶ τὸν προορισμὸ τῆς ζωῆς μας. Αἰνοῦμε κι εὐλογοῦμε τὸν Πατέρα, πού με τὴν ἀγάπη Του ἀνταποκρίνεται στὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ ἐνοικεῖ, μαζὶ με τὸν Υἱὸ, σὲ ὅλους ἐκείνους πού ὁμολογοῦν καὶ τηροῦν τὶς ἐντολές Του. Ἔχουμε διαρκῶς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ στὸ νοῦ μας, τοὺς αἰνοῦμε καὶ τοὺς εὐλογοῦμε ὅπως ἔκαναν οἱ ἀπόστολοι στὴν Ἱερουσαλήμ κι ἀναμένουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν Παράκλητο, νὰ ἔρθει καὶ σέ μᾶς. Περιμένουμε Ἐκεῖνον πού μᾶς ἐπισκιάζει ὅλους στὸ βάπτισμα, ἀλλὰ ἀποσύρεται ὅταν ἀμαρτάνουμε.

Εἶθε ν' ἀνακαινιστεῖ μέσα μας ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ οὐράνιος. Εἶθε κι ἐμεῖ μαζὶ με τοὺς ἀποστόλους νὰ αἰνοῦμε καὶ νὰ εὐλογοῦμε τὸν ἀναληφθέντα στοὺς οὐρανοὺς Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, στὸν Ὅποῖο πρέπει κάθε δόξα καὶ ὕμνος, μαζὶ με τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ὁμοούσια καὶ ἀδιαίρετη Τριάδα, τώρα καὶ

πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπό τό βιβλίο: Ἀναστάσεως Ἡμέρα,

ἐκδ. Πέτρου Μπότση